

DE **STER.**

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Doch welke zaak den mensch ook verleidt om kwaad te doen, en om niet in Christus te gelooven, en hem te verloochenen, en om God niet te dienen, dan moogt gij weten met eene volmaakte kennis dat die van den duivel is; want op deze wijze werkt de duivel; hij haalt niemand over om goed te doen; neen, niet één; noch zijne engelen, noch hen die zich aan hem onderwerpen.

MORONI 7 : 17.

No. 13.

1 Juli 1908.

13de Jaargang.

HET PLAN GODS IN DE MENSCHELIJKE ONTWIKKELING.

Het toenemen van ongelooft en de achteruitgang in het kerkgaan is niet te verwonderen, als wij de verwarring, verdeeldheid en twist in het tegenwoordige christendom beschouwen. Het is bedroevend maar wordt door alle onderzoekende menschen erkend. De afwezigheid van eerbied voor de geestelijken, zoo duidelijk zichtbaar in onze dagen, is een van de bewijzen voor de uitbreiding van wat gewoonlijk ongelooft genoemd wordt. Er zijn echter maar zeer weinig personen die zichzelf godloochenaars of ongeloovigen verklaren. Gewoonlijk maken zij tegenwerpingen tegen deze termen. Zij noemen zich liever agnostics. In betrekking tot de Godheid, onsterfelijkheid en een geestelijk bestaan zeggen zij niets te weten. Zij verloochenen niet het bestaan van een God, maar nemen liever het standpunt van volkomen onkunde in. In betrekking tot al deze zaken geven zij voor nietswetters te zijn.

Dit moet een zeer ontevredene geestestoestand zijn en is zeker niet zeer streelend voor de personen die dat aannemen. De afwezigheid van kennis zegt niet veel ten voordeele van de verstandelijke ontwikkeling van eenig persoon, en het verlangen te weten moet verstandelijke wezens zekerlijk aansporen naar die macht te zoeken, die klaarblijkelijk het heelal bestuurt. Natuurlijk keert een in waarheid verstandelijk persoon, wiens geest niet verward is door zoogenaamde godsdienstige opleiding en overlevering, zich met afkeer van de verklaringen omtrent de Godheid, door de godgeleerden en Hooggeleerden

in de godgeleerdheid gegeven. Een onstoffelijke God, zonder lichaam, ledematen of hartstochten; die al de ruimte vervult maar geen plaats inneemt; dat is volkomen onbestaanbaar, onbegrijpelijk en ondenkbaar, het verwacht onderzoekers en is buiten het bereik der rede en zelfs het geloof kan het niet verstaanbaar aannemen.

Zoodanig God echter is slechts het voortbrengsel der ijdele wijsbegeerte, en is niet de Eeuwige Vader en Opperste Regeerder, die zichzelf geopenbaard heeft aan profeten en zieners en was verklaard en vertegenwoordigd in de persoonlijkheid van Zijnen Zoon, den Verlosser der wereld, En toch is het geheele Christendom doortrokken met de geheimzinnige theorie van een onmogelijke Godheid, bestaande uit drie onderscheidene en afzonderlijke personen, die toch één in zelfstandigheid zijn, en dat nog wel een vermogend niets. Het verwerpen van deze ongerijmdheid echter, rechtvaardigt niet het verwerpen van het begrip, dat er een Opperwezen is die alle dingen regelt en bestuurt volgens eeuwige beginselen; Die de groote ontwerper is van het heelal en de Vader van de geesten der menschen, Die de menschen geschapen heeft naar Zijn beeld en gelijkenis en Die overal alle dingen ziet en begrijpt door de tegenwoordigheid van Zijnen goddelijken Geest. Zoodanig Wezen kan door de rede erkend worden en is door openbaring bekend gemaakt.

Er zijn vele personen die tegenwerpingen maken tegen het bestaan van God, omdat zij zich niet kunnen verzoenen met de toestanden in de wereld en de overmacht van het kwade. Zij vragen, waarom God, als Hij bestaat en den mensch geschapen heeft, hem dan niet volmaakt schiep, zonder macht om kwaad te doen, zoodat er dan niet die ellende zou zijn waarmede de menschheid behebt is, maar dat alles ordelijk, vredig en aangenaam zou zijn? En zij beschuldigen God, als Zijn bestaan wordt toegestemd, als verantwoordelijk zijnde voor al het lijden, de ellende en goddeloosheid, dat de aarde vervloekt heeft vanaf overoude tijden. Deze begrippen denken zij dat redelijk en onbetwistbaar zijn. Dit is omdat zij niet diep genoeg in de bron der waarheid hebben gegraven.

De geheele natuur toont vooruitgang en ontwikkeling aan, van lagere tot hoogere toestanden, een strijd tusschen licht en duisternis, goed en kwaad, niets komt oogenblikkelijk tot volmaaktheid. Het begrip dat het kwade geschapen is, is eene dwaling. „Er is eenetegenstelling in alle dingen.” De tegenstellingen zijn in verbinding met elkaar en zijn eeuwig; zoo zijn waarheid, rechtvaardigheid en genade. Zij zijn niet door eenig wezen in het aanzijn geroepen, maar zijn er altijd geweest. In God zijn alle ware beginselen en weldadige krachten in volkomenheid. Wij zijn Gods geslacht en bevinden ons op den weg tot Zijne volmaking. Wij hebben eenen vrijen wil ontvangen, dat is, de macht om voor onszelfen te kiezen licht en waarheid of duisternis en

dwaling, dat wat verhoogd of verlaagd, gehoorzaamheid aan recht of ongehoorzaamheid aan de wet.

Deze macht is noodig tot die vrijheid die ieder verstandig wezen moet genieten. Als wij zoo geschapen waren dat wij ons alleen in eene aangewezen richting konden begeven, dan zou er geen vrijheid zijn voor den mensch, noch verscheidenheid van karakter. Alles zou dan hetzelfde zijn, zoodat er slechts eentonigheid zou bestaan, er zou geen ware vooruitgang of ontwikkeling wezen. Zooals de dingen zijn, is er voldoende gelegenheid voor iedere ziel, om hare bestemming uit te werken, te midden van de tegenstellingen die er zijn. De ondervindingen, die wij opgedaan hebben ten gevolge van de verkeerde daden der menschen en volken, zijn lessen in de school van vooruitgang die onschatbaar zijn. Vroeg of laat zullen alle verstandelijke wezens leeren, de voordeelen die voortkomen door onderwerping aan de eeuwige beginselen van recht, en de droefheid die het gevolg is van de overtreding der eeuwige wetten.

God bestuurt Zichzelven volgens die eeuwige beginselen, en wij als Zijne kinderen zullen leeren hetzelfde te doen, door de dingen die wij ondergaan. De verwarring die hier is, zal ons toonen welke schoonheid er is in volkomen orde, het ondergaan van droefheid, smart en dood, zal de vreugde van het eeuwige geluk en der onsterfelijkheid verhoogen. De gevolgen van onrechtvaardigheid, verdrukking, dwingelandij en zelfzucht zullen de glorie van hunne tegenstellingen meer doen uitkomen, als die overwonnen zijn en de vooruitgang die wij maken om het kwade dat wij ontmoeten te overwinnen, zal het goddelijke in ons ontwikkelen en ons bereid maken voor de toestanden waarvoor wij ons zullen bekwaam maken in de eeuwige werelden.

God is niet de oorzaak van de ellende die de menschen overkomt. Die werd in het aanzijn geroepen door het verkeerde gebruik van dien vrijen wil, die zoo noodig is tot zijn onafhankelijk bestaan. Zij worden door Goddelijke Voorzienigheid toegelaten tot de ontwikkeling van de menschen en volken, om hen bereid te maken voor beter dingen hierna. Gods plannen moeten niet beoordeeld worden, volgens den grondslag van het aardse leven der menschen, maar als die overdacht worden, dan moet het zijn van het standpunt van het eeuwig bestaan van den mensch en God. De eindige zou zich niet aanmatigen te zeggen wat door den Oneindige moet geschieden. Dat zou zeer aanmatigend zijn. Het is redelijker, te trachten den wil en de plannen Gods uit te vinden en ons leven, gedachten en verlangen in overeenstemming er mede te brengen. Velen zijn in het verleden geopenbaard geworden en eenige er van kunnen in de oude schriften gevonden worden. Door tegenwoordige openbaring worden die weder voortgebracht en kunnen verstaan worden door allen die ze willen aangrijpen met een ernstig voornemen en verlangen voor waarheid en rechtvaardigheid.

Onze Vader kan nu zoowel als voorheen genaderd worden. Zijn Geest verlicht de ziel en maakt Zijne plannen en bedoelingen aangaande Zijne kinderen op aarde duidelijk. Zij zijn allen tot de opheffing en het eeuwig geluk van het geslacht. Vele groote dwalingen omtrent die plannen, zoowel als van Zijne persoonlijkheid en onze verwantschap tot Hem, hebben de overhand in het zoogenaamde Christendom zoowel als in het heidendom. Maar Hij, „gisteren, heden en voor altijd dezelfde” wil Zijn woord openbaren aan hen, die zich tot Hem wenden in geest en in waarheid. Maar zij moeten nederig en gewillig zijn, om verlicht te worden en zich niet aanmatigen God te bevelen, noch Hem of Zijne plannen volgens hunne kleine menschelijke standaard te meten.

Niets komt van Hem dan wat goed is, de tegenstellingen zijn niet uit Hem voortgekomen. Als wij door Hem onderwezen worden, dan zullen wij leeren hoe die te overwinnen en zullen het werk van zelfontwikkeling, in die verrichting begrepen, verstaan en zal voor ons de mogelijkheden van eeuwige vooruitgang openen, totdat wij het standpunt der Godheid bereiken, en alle dingen beërven die blijdschap en vreugde brengen in de oorden van volmaakte orde, vrede en een volheid van vreugde. Al de kinderen van God bewegen zich op de paden van ondervinding en ten slotte zullen zij komen uit de duisternis tot het licht, uit de zonde tot gehoorzaamheid, uit den dood tot het leven; en in de „vele woningen” van het Koninkrijk des Vaders zal een ieder ingaan in dien toestand waartoe hij geschikt is, in overeenstemming met zijn graad van ontwikkeling en zijne bekwaamheden om de zegeningen te genieten die door vooruitstrevende verstandelijke wezens verkregen kunnen worden. Twijfelaars die voor rede vatbaar zijn en verlangend om meer dan Nietswetters te worden, zullen in hetgeen „Mormonisme genoemd wordt, de inlichting vinden die zij noodig hebben, en de tevredenheid die hunne ziel verlangd heeft, en die zij niet kunnen verkrijgen in de nevelen en duisterheid der orthodoxe godgeleerdheid.

C. W. P. in *Millennial Star*.

VAN WAAR EN WAARHEEN?

Een beschaafd en geleerd man, maar die nog iets beters wist en bezat dan beschaving en geleerdheid, vroeg aan een heer de hand zijner dochter. De vader maakte de bedenking: „De man is een vreemdeling; men weet niet eens waar hij vandaan is.”

„Dat is waar,” zeide de dochter, „maar ik weet waarheen hij gaat, en derwaarts zou ik gaarne met hem reizen.”

Vanwaar? is zeker een belangrijke vraag bij het sluiten van een huwelijk, maar *waarheen?* is nog veel belangrijker. Daar van hangt voor het geluk alles af.

HOE IK VAN EEN LID DER GEREFORMEERDE KERK EEN „MORMOON” WERD.

Vervolg van Blz. 195.

Volgens de leerstellingen door mij omhelsd, moest dit alles zoo zijn, en bleef er ook voor mij, wilde ik niet in twijfelingen wegdolen niets anders over, dan de leiders en leeraars zuchtend na te zeggen: „Wie zijt gij, O, mensch, die tegen God antwoordt”. Niettemin dit gewisselijk een bijbeltekst is, en maar al te vaak als dooddoener wordt gebruikt, bleef mijn twijfel mij bij, totdat ik het eens waagde, mijne bezwaren, aan een zeer gezien, en ook door mij hooggeschat predikant toe te vertrouwen. Weinig troost ervaarde ik hier echter. Ofschoon zeer beleefd en vriendelijk, werd ik toch met klem en aandrang gewaarschuwd aan deze gedachten, geen verderen voet te geven, dewijl ze ontegenzeggelijk van den Satan waren, en ze mij, wanneer ik ze bleef voeden, onvermijdelijk ten verderve zouden voeren. — Heeft iemand van mijne lezers ooit Multatuli gelezen, en zijn: „Gebed van den Onwetende” en daarin aanschouwd de zielestrijd van den grooten denker, die een ongeloovige was geworden, door de alle rede en logika missende voorstellingen, van den hedendaagschen godsdienst? Zoo ja, men kan zich indenken mijn toestand, daar ik als 't ware om dezelfde redenen ook denzelfden weg werd opgevoerd, om te eindigen met de gevoelens van een volslagen atheïst.

Was het niet waar, zoo redeneerde ik, wat Multatuli zeide, namelijk, wanneer het schepsel slecht was, en slecht geboren werd, zooals de Calvinistische leer trachtte te betoogen, door de woorden van David: „Zie ik ben in ongerechtigheid geboren en in zonde heeft mij mijne moeder ontvangen,” die hij in 't bijzonder van zijn eigen persoon zeide, toe te passen op heel het menschelijk geslacht, was het dan niet waar, dat waar het menschdom aldus alle macht tot voortbrenging van het goede miste, maar krachtens zijne geboorte, en krachtens zijn nakomelingschap van Adam, daarentegen gedoemd was, om het kwade te doen, terwijl toch de eisch des Heeren bleef, om rechtvaardig te handelen, was het dan niet waar, dat deze God een onbestaanbaar iets, en met alle begrippen van rechtvaardigheid in strijd moest zijn, en werkelijk niets meer, dan Multatuli hem schilderde, n.l. het wanstaltige beeld, van 's menschen verworpen fantasie?

Ik herhaal, ik was op weg, om een volslagen godloochenaar te worden, en thans alle deze gemoedstemmingen van achteren beschouwend, ben ik zeker dat deze verschillende overdenkingen het voorbereidende werk waren van den Heer, om mij geschikt te maken, een gunstig oor te leenen, aan de prediking van het ware Evangelie, wanneer tijd en wijle daar zouden zijn, om dit aan mij te verkondigen.

Sedert ik later lid ben van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, heb ik natuurlijk menigmaal gesprekken gehad met mijne vroegere geloofsgenooten, en niemand dan ik zelve weet beter, hoe de zuurdeesem der Gereformeerde geloofsleer, als 't ware in hare aanhangers zit vastgeroest, en wat er niet toe noodig is, om hen tot de erkentenis te brengen, dat hunne leer op vele punten den toets van zuivere uitlegging der Schriften niet kan doorstaan. Ik weet, dat in een geval als het mijne, was werkelijk voorbereiding en losmaken van de leerbegrippen der Gereformeerde Kerk noodig, op een wijze als ik getracht heb, u in het voorgaande te schilderen, want ik ben zeker, dat waren de Mormonen tot mij gekomen, om mij hunne leer te prediken, tijdens ik nog met alle kracht de Gereformeerde Kerk aanhing, ik zou even als de meesten, hunne verkondiging als dwaas, ongerijmd, en gevaarlijk hebben verworpen, zonder de minste moeite te doen, om redelijk, met terzijdezetting van alle vooroordeel kennis van hunne prediking te nemen.

In Zijne wijsheid echter liet de Vader mij in mijne overpeinzingen omtrent Zijne waarheid, eerst een school doorloopen en werd ik los gemaakt van de Calvinistische dogmatiek. Toen ik dan met genoemden predikant over mijne twijfelingen had gesproken, en hij deze gedachten rondweg als van den duivel had gekwalificeerd, en met veel pathos mij had gezegd, dat dergelijke verborgene dingen alleen voor God waren, en wij aan de geopenbaarde dingen genoeg hadden, namen mijne gedachten, een eenigszins gewijzigde richting, en vroeg ik mij zelve af, dat als al deze gevolgtrekkingen, welke toch bij ieder ernstig nadenker voor de hand liggen, door ons niet mogen worden uitgewerkt, welke troost kan ons dan een onbegrepen godsdienst brengen. Ik moest bekennen, zelve niet in staat te zijn, mij omtrent deze dingen meer licht te verschaffen, en 's Heeren dienstknecht (?) tot wien ik mij had gewend verbood mij als 't ware om hier verder op door te dringen. Mijn godsdienst had alzoo voor 't grootste gedeelte voor mij zijne waarde verloren, dewijl ik gevoelde, dat zoo mij deze en nog veel meer andere bezwaren, welke langzamerhand waren ontstaan, niet werden opgehelderd, ik nimmermeer zoo volkomen in den Bijbel, en den godsdienst zoude kunnen gelooven, dat dit geloof voldoende zoude zijn, mijne zaligheid voort te brengen. 't Was toen voor het eerst, dat bij mij de gedachte opkwam, of het ook zou kunnen zijn, dat onze leeraars zelf omtrent deze en andere punten geen genoegzame zekerheid hadden.

Mijne gedachte hieraan werd versterkt door de herinnering aan iets uit mijne jeugd, 't welk mij altoos was bijgebleven, en wat ik hier wil mededeelen, opdat het meteen ten bewijze zal kunnen strekken, hoe 't soms gebeurt, dat de Heer in onze jeugd door 't een of ander nietig voorval, een indruk in onze ziel kan prenten, waarmede wij veel later in tijd soms ons voordeel kunnen doen.

Ik was altoos een groot liefhebber van lezen geweest, en het toeval speelde mij, toen ik nog slechts een knaap was van misschien tien of twaalfjarigen leeftijd, een christelijk Jaarboekje in handen, waarin een verhaal was neergeschreven van een Drentsche boerenjongen, welke naar Kampen was gegaan om voor Gereformeerd predikant te worden opgeleid.

Deze jongeling nu schreef dat artikel in dat boekje in den vorm van een brief aan zijne vroegere makkers, die hij had, tijdens hij nog op zijns vaders boerderij was, en bezielde met wellicht edele gevoelens het plan opvatte om als een kerkleeraar zijn leven in 's Heeren dienst te besteden. „Wat is het een groot verschil”, zoo schreef deze jongeling, „om als een eenvoudige boerenknaap zich te verlustigen in de groote heilswaarheden van onzen Zaligmaker en met zijnemakkers te spreken over de wegen die de Heer met ons gehouden heeft, dan om de verschillende leerstukken van den godsdienst te bestudeeren. Worden wij in het eerste geval telkens versterkt in ons geloofsleven, hier in Kampen,” zoo schreef hij, „moeten wij leeren onze leer tegen anders denkenden te verdedigen, en ach, hoe dikwijls is het niet dat wij hierbij tot de bedroevende ondervinding komen, dat alle de gronden die wij voor onze beweringen aan kunnen voeren slechts uiterst vaag en broos zijn, en somwijlen slechts weinig meer dan hypothesen genoemd kunnen worden; ja, dat heel het kunstig opgetrokken gebouw van leeringen slechts op o, zulke losse fondamente[n] berust. Hoe dikwijls,” zoo schreef hij verder, „moeten wij niet ernstig en dringend bidden, tot God, om ons niet te laten ondergaan in twijfelzucht en moedeloosheid terwijl men als eenvoudige boerenknaap slechts gelooft, wat door anderen ons wordt voorgehouden.”

Deze ontboezeming had mij als kind reeds ten zeersten bevreemd. Toen reeds, hoe jong ik ook nog was, kon ik mij niet voorstellen hoe het ooit mogelijk konde zijn, dat iemand welke de wegen des Heeren, en de daaraan verbonden waarheden meer volledig ging bestudeeren tot zulke ontboezeming konde geraken. Vele jaren later echter zou mij dit in alles veel duidelijker worden en zou ik zien dat niet alles echt goud was wat er schoon blonk.

Dit alles nu gebeurde lang voordat ik ooit iets, zelf ook maar het geringste had gehoord aangaande de Mormonen.

Hoe zoude het ook, ik was nog slechts een knaap, en mijne ouders woonden op een nietig dorpje in de provincie.

Zonder er veel van te begrijpen, zou ik toch enkele jaren later iets van de Heiligen der laatste Dagen onder de oogen krijgen. Dit iets was een opschriftbord voor het vergaderlokaaltje in Groningen. 't Was eens, dat ik als jongen van veertien of vijftien jaar, voor mijn patroon in Groningen een boodschap moest verrichten in de Poelestraat, waar indertijd de vergaderingen der Kerk in een zeer nederig lokaaltje werden

gehouden, welk lokaaltje zijn uitgang had in een zijgangetje van genoemde straat. Sommige leden der Kerk in Groningen zullen zich dit ongetwijfeld nog kunnen herinneren.

Ik, nu, moest een boodschap doen in een gangetje, dat juist één huis daarvan af met eerstgenoemd evenwijdig liep, en als knaap pas uit de provincie gekomen en nog weinig bekend in de stad, vergistte ik mij en sloeg juist de verkeerde gang in, waar ik voor een deur kwam te staan, waarop een groot bord was gespijkerd met het opschrift: KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN.

Onwillekeurig schrikte ik terug. Mijn oog trof daar een samenvoeging van woorden, welke ik nimmer te ooren had hooren uitspreken, nog waarvan ik ooit had gelezen, en in 't bijzonder het woord HEILIGEN, hier als naam gebruikt om de leden van een sekte aan te duiden kwam mij zeer gewaagd voor, niettemin moest ik erkennen, door mijn toen reeds tamelijk grondige kennis van sommige gedeelten der H. Schrift dat dezen naam ook door de leden der Kerk in den zoogenaamden Apostolischen tijd werd gedragen.

Mij was echter geleerd, dat niemand ooit kon zeggen een Heilige te zijn, maar dat het daarentegen groote zonde en boosaardig zou wezen, zich dezen naam toe te eigenen.

Dit is alles wat ik mij ooit heb kunnen herinneren van de Heiligen der laatste Dagen te hebben gehoord. Onbestemd en zeer vaag stond mij ook nog voor den Geest den naam „Mormonen” door mijn vroegere leermeesters wel eens met iets wat zeer laag en gemeen was in verband te hebben hooren brengen. Ook kende ik een straatdeuntje waarin de naam Mormoon in verband met meervoudig huwelijk min of meer spottend werd bezongen. Deze beide laatste dingen stonden in mijne herinnering echter in geenerlei verband met het eerste, aangezien ik, voor ik later nauwer met de Heiligen der laatste Dagen bekend raakte, nimmer wist dat met deze beide namen één sekte werd bedoeld. Absoluut en zeker was mij alzoo niets bekend aangaande hunne leer, gebruiken, woonplaats enz. (Wordt vervolgd.)

VERPLAATST.

Ouderling Erastus J. Rudd en Irvin A. Jackson van de Rotterdamsche naar de Arnhemsche Conferentie.

Ouderling Ben Barten van de Arnhemsche naar de Rotterdamsche Conferentie.

Ouderling John A. Butterworth en Jos. R. Stringham van de Amsterdamsche naar de Rotterdamsche Conferentie.

Ouderling Edward E. Mitchell van de Arnhemsche naar de Groningsche Conferentie.

Ouderling Jas H. Pitt van de Groningsche naar de Luiksche Conferentie.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie:
SYLVESTER Q. CANNON.

Assistent:
Wm. J. DE BRIJ.

WAAROM?

Zeer dikwijls vraagt de mensch, waarom zekere dingen plaats hebben, of waarom moeilijkheden, tegenspoeden en andere onaangename gebeurtenissen plaats vinden. Het is billijk de oorzaak van alles uit te vinden, want oorzaak en gevolg zijn met elkaar verbonden. Het is echter dwaasheid om, wanneer wij het waarom niet naar tevredenheid kunnen beantwoorden, tegen God of onze medemenschen op te staan. Inplaats de dingen daardoor te verbeteren, worden zij erger gemaakt. Een gevoel van bitterheid, opstand, wraak of onverschilligheid is uit Satan en werkt steeds verderfelijk. Een krachtdadige zelfbeheersching, een vertrouwen op God, een rustige kalmte, dat alle dingen mede zullen werken ten goede, en te streven naar volmaking in alle dingen kan niet onbeloofd blijven.

Zeer dikwijls overkomen ons moeilijkheden of geraken wij in omstandigheden, die den mensch in twijfeling doen vragen, waarom? Oppervlakkig en gewoonlijk met een zelfzuchtig gevoel, worden de dingen beschouwd en beoordeeld en het hart komt in opstand tegen God, den Gever van alle goede gaven. Als men echter voorzichtiger was geweest, met meer beleid had gehandeld, of aan Gods geboden gehoorzaam was geweest, dan waren die dingen misschien nimmer geschied. Als straks de nu nog duistere dingen duidelijk zullen worden en alles gezien wordt zooals het in werkelijkheid is, dan zal de mensch zien, dat dikwijls als het waarom uitgesproken is, het antwoord, eigen schuld, overtreding, onkunde of iets dergelijks zou geweest zijn.

Als wij in God gelooven en beseffen dat Hij de menschen gelukkig wil maken en helpen, dan moeten wij ook Zijne hand in alles erkennen en berusten in Zijne wijsheid, almacht en alwetendheid.

Dé stuurman heeft het oog steeds vooruit gericht, in de richting waarheen hij het schip wil sturen en spant alle pogingen in, om het aan de gevaren die het zou kunnen overkomen te doen ontgaan en behouden op de plaats van bestemming aan te doen landen. Als hij op reis een ander stuurman verkeerd zag doen en als hij zijn post verliet, om die andere te bestraffen of er toornig op te worden, of trachtte uit te vinden waarom dat gebeurde, zou zijn schip er misschien reddeloos door verloren gaan. Hij blijft echter kalm op zijn post en

tracht vastberaden de gevaren te ontkomen, die door de verkeerde handelingen van anderen op zijn pad worden geplaatst. Vergaat echter toch het schip door dingen die hij niet kan voorkomen, dan sterft hij op zijn post, met de verzekering zijn plicht gedaan te hebben.

Dit voorbeeld kan ons tot leering strekken. Wij zijn op reis naar de eeuwige volmaking, kalm en getrouw op post te staan en vastberaden het schip des levens in de juiste richting voort te sturen is onze plicht en als die gedaan wordt, dan kunnen wij alles aan Hem overlaten, die ons steeds met een waakzaam oog gadeslaat.

EEN WACHT VOOR UWE LIPPEN.

Zeg nooit iets kwaads van een ander, als gij er zelf niet zeker van zijt. En ook, al weet gij stellig iets van hem te zeggen, zoo vraag u dan zelf af:

„Waarom vertel ik het eigenlijk?“. . . . en houdt het vóór u, dan bedekt gij het kwade, en dat werkt veel meer uit.

Ordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt, want met welke maat gij meet, zal u wedergemeeten worden.

UTAH NIEUWS.

Wij ontleenen aan eenen brief van Secr. H. J. Westbroek het volgende: Te Ogden City werd er op Zaterdag avond 30 Mei, een hereenigingsfeest gehouden voor de leden, met hunne vrouwen, der Nederlandsche Zendingen vereeniging. Er werden ververschingen genuttigd en een onderhoudend programma uitgevoerd.

Op Zondag 31 Mei werd er in de Weber Stake Academy, te Ogden City, eene conferentie voor de Nederlanders in Utah gehouden. De conferentie bestond uit drie vergaderingen welke door omtrent 350 Heiligen en 40 zendingen werd bijgewoond. Het koor onder leiding van L. van den Akker luisterde de vergaderingen door hun schoon gezang op. Ook br. Alfred L. Farrell, voorheen President der Ned. Belg. Zending, zong twee solo's.

De volgende broeders spraken tot de aanwezigen over verschillende onderwerpen: Pres. H. de Brij, K. Alkema, Jos. C. Platt, John. Watson, 2de raadgever van den Pres. der Weber Ring, Albert Bel, Bisschop Ensign, Bisschop R. W. Eardley, J. Tingen, P. Roelofs, H. Belnap, B. Denkers, J. W. F. Volker, A. L. Fairell, G. J. Kruitbosch, H. B. Denkers, A. Dalebout en zuster P. Roelofs sprak over de plichten der zusters.

Deze conferentie werd door Heiligen van Salt Lake City en andere plaatsen bijgewoond en is ongetwijfeld van veel zegen geweest.

De zendingen vereeniging heeft twee goede motto's: „Vreest niet, om goed te doen" en "Maakt geen inbreuk op de autoriteit van anderen". Als een ieder leeft volgens deze kernspreuken, zal het tot veel zegen zijn.

APOSTEL CHARLES W. PENROSE IN NEDERLAND.

Het bezoek van Apostel C. W. Penrose behoort wederom tot het verleden, maar zal nog zeer lang bij velen in het geheugen blijven. Zijne tegenwoordigheid in Nederland heeft zich gekenmerkt door eene krachtdadige prediking van het Evangelie in verschillende steden en zal zekerlijk vruchten voortbrengen. De vergaderingen werden goed bezocht, zoowel door Heiligen als door vreemdelingen, groote belangstelling werd getoond en met aandacht naar de sprekers geluisterd.

VERGADERING TE AMSTERDAM.

Op Zondag 14 Juni, des avonds ten 7 ure, werd er eene vergadering gehouden te Amsterdam, in het lokaal „De Geelvink”.

Pres. S. Q. Cannon was de eerste spreker en sprak over den afval van het ware Evangelie, door Jezus en Zijne apostelen gepredikt, maar toonde tevens aan dat volgens de Schriften er ook eene herstelling moest plaats hebben; en daar wij leven in het laatste der dagen, zoo is het voor een ieder van groot belang de boodschap te onderzoeken, die de Heiligen der laatste Dagen tot de wereld brengen, daar zij getuigen dat deze herstelling een aanvang heeft genomen.

Daarna sprak Apostel C. W. Penrose over de gewichtige tijden waarin wij leven, dat alle dingen voorheen voorspeld, vervuld zullen worden. Hij toonde aan dat de apostelen op het Oostelijk Halfrond onbekend waren met Amerika en de Heere ook daar Zijne Kerk heeft opgericht. In het kort werd over de ontdekking van Amerika en de geschiedenis der Roodhuiden gesproken. Het ter dood brengen van de apostelen op het Oostelijk Halfrond, met uitzondering van Johannes, en het feit dat zij allen denzelfden Geest en leeringen hadden, werd toen aangehaald. De hervorming en herstelling van het Evangelie werd daarna besproken en bijzondere nadruk gelegd op de groote verdeeldheid der Christenen en de afwezigheid van ambtenaren door den Heere aangesteld.

Het koor der gemeente zong eenige liederen en deze vergadering werd door ongeveer 280 vreemdelingen bijgewoond. Na afloop werd er veel lectuur uitgegeven.

BIJZONDERE BIJeenKOMST TE UTRECHT.

Op Maandag 15 Juni, des avonds ten 8 ure werd er eene bijzondere vergadering gehouden in het lokaal „Eendracht” aldaar.

Martin Dalebout, Pres. der Rotterdamsche Conferentie, was de eerste spreker en sprak in het kort over de beginselen van het Evangelie, die allen gehoorzaamd moeten worden, om zaligheid te verkrijgen.

Daarna sprak Pres. S. Q. Cannon over den verdeelden toestand der wereld, dat dit een duidelijk bewijs is, dat de menschen het ware

Evangelie verlaten hebben en dat het aannemen van de beginselen door Christus en Zijne apostelen gepredikt, en de oprichting der Kerk met apostelen en profeten, weder plaats moeten hebben.

Apostel C. W. Penrose sprak daarna over de manier, waarop Christus Zijne Kerk had opgericht, daarin alle noodige ambten en zegeningen plaatsende, tot het werk der bediening en de volmaking der Heiligen. De Kerk werd met het menschenlijke lichaam vergeleken, volgens I Corinthe 12. Aangezien de Christenen onderling verdeeld zijn werd aangetoond, dat de éénheid des geloofs niet van beneden, door de menschen, maar van omhoog, door God moet aangebracht worden, door het openen des hemels en door het geven van openbaringen, om de Kerk weder op te richten.

Er waren ongeveer 150 vreemdelingen in deze vergadering tegenwoordig en er werd veel belangstelling getoond. Verschillende boekjes en traktaatjes werden uitgegeven en verkocht en de zendingen kregen verschillende adressen om personen te bezoeken, tot het geven van verdere inlichtingen.

SAMENKOMST TE 'S-GRAVENHAGE.

Op Woensdag 17 Juni, des avonds ten 8 ure, werd er eene vergadering gehouden in het gewone vergaderlokaal „Vereenigingslokaal” in bovenvermelde stad.

Pres. S. Q. Cannon sprak over het verlaten van de wegen des Heeren en het veranderen van de beginselen van het Evangelie, zeer spoedig na het ombrengen der apostelen, maar dat God deze dingen voorziende, eene herstelling heeft beloofd en dat deze ook een aanvang heeft genomen.

Pres. C. W. Penrose sprak daarna over de beginselen van het Evangelie, in het bijzonder over geloof, bekeering, doop en oplegging der handen, en toonde aan, hoe voorzichtig de apostelen des Heeren steeds geweest zijn, om die leerstellingen te prediken en die verordeningen te bedienen, zooals Jezus hen had onderwezen. Hij besprak den verdeelden toestand der wereld en toonde aan, dat de wederkomst des Heeren nabij is, en dat het Evangelie des Koninkrijks zal gepredikt worden in de geheele wereld tot eene getuigenis. Hij vermaande de Heiligen voort te gaan tot volmaking en door woord en daad het Evangelie te prediken.

Er waren ruim 40 vreemdelingen in deze vergadering tegenwoordig.

GROOTE SAMENKOMST TE ALKMAAR.

Op Vrijdag 19 Juni, des avonds ten 8 ure, werd er eene vergadering gehouden te Alkmaar in het lokaal „Harmonie”. Er waren in die vergadering ruim 500 vreemdelingen en omtrent 200 personen buiten, daar de zaal vol was, begeerig de woorden opvangende, die door de geopende ramen naar buiten drongen.

Pres. S. Q. Cannon sprak over den afval en herstelling van het Evangelie, aantoonende dat de Schriften hierin vervuld waren. Hij besprak verder het voortkomen van het Boek van Mormon en de marteldood van den Profeet Joseph Smith, die zijne getuigenis met zijn bloed bezegelde.

Pres. C. W. Penrose sprak over de verdeeldheid der Christenen en de toename van ongelooft, deze dingen toeschrijvende aan de afwezigheid van geïnspireerde mannen. De organisatie der vroegere Kerk werd besproken en aangetoond dat die niet was te vinden in de Christen. Secten van dezen tijd. De opening der hemelen en de herstelling in de laatste Dagen werd toen besproken. 70 boekjes werden na afloop der vergadering verkocht.

VERSLAG DER ROTTERDAMSCH E CONFERENTIE.

Op Zondag 21 Juni werd de Rotterdamsche Conferentie gehouden in het lokaal „Excelsior”. Er werden drie vergaderingen gehouden, die door Apostel C. W. Penrose en Zuster Penrose werden bijgewoond.

De eerste vergadering begon om 10 ure en de zaal was overvol. Pres. M. Dalebout sprak een woord van welkom tot de aanwezigen. R. S. Folland, Pres. der Amsterdamsche Conferentie sprak over de openbaringen des Heeren in deze laatste dagen gegeven en toonde aan dat die noodzakelijk waren. Ouderling W. J. De Brij sprak daarna over de overeenstemming die er is, tusschen het Evangelie door de eerste Christenen gepredikt, met dat van de Heiligen der laatste Dagen.

Apostel C. W. Penrose sprak over de gaven des Heiligen Geestes. Hij toonde aan, dat er slechts één weg naar den hemel voerde, alhoewel er vele wegen door de menschen werden aangewezen. Hij besprak het licht van het Evangelie in deze laatste dagen ontstoken en spoorde een ieder aan, in het licht te wandelen en de duisternis der wereld te verlaten. Pres. John Meibos, der Groninger Conferentie, vertolkte in deze vergadering voor Apostel Penrose.

Des namiddags ten 2 ure werd de tweede vergadering gehouden, welke voornamelijk voor de leden der Kerk was. Het avondmaal werd bediend en de algemeene autoriteiten der Kerk en Zending, met die der Conferentie voorgesteld.

Zuster Penrose sprak daarna over de rechten der vrouw, aantoonende dat de Heiligen der laatste Dagen als een Kerk en Utah als een Staat, de vrouwen het stemrecht toestaan. Verder sprak zij over het werk der Zuster-Hulpvereeningen. Haar redevoering zal later in „De Ster” geplaatst worden. Daar zij in de Engelsche taal sprak werd zij door ouderling W. J. De Brij vertolkt.

Apostel C. W. Penrose sprak over de plichten der Heiligen, hoe het huisgezin te besturen en onze kinderen op te voeden. Verder

besprak hij de plichten en rechten van man en vrouw. Deze predikatie zal later in dit tijdschrift geplaatst worden.

De avondvergadering begon ten 7 ure. Pres. J. Meibos was de eerste spreker. Hij sprak over de openbaringen in deze laatste dagen gegeven en toonde aan dat het niet in strijd was met den Bijbel, om een nieuw boek te ontvangen of openbaringen van God.

Pres. S. Q. Cannon sprak daarna over de vergadering der Tien stammen tot het land hunner erfenis, en dat den weg moet gereed gemaakt worden voor de wederkomst des Heeren. Hij sprak verder over de echtheid van het Boek van Mormon als zijnde het woord van God.

Apostel Penrose was de laatste spreker en zeide, dat de Bijbel niet alle openbaringen bevat, welke vroeger door God gegeven zijn en dat ook in deze dagen openbaringen noodig zijn. Hij sprak verder over de opstanding der dooden en het oordeel waaraan alle menschen eenmaal zullen onderworpen zijn. Ook deze rede zal in druk verschijnen.

Een woord van dank mag niet uitblijven voor het Koor der Rotterdamsche gemeente, daar het door hun schoon gezang de vergaderingen opluisterde en veel heeft bijgedragen tot verhooging van het geestelijk feest, dat op dezen dag genoten werd.

De vergaderingen werden door vele vreemdelingen bezocht. In de avond-vergadering waren er ruim 550 personen aanwezig.

ZENDELINGEN VERGADERING.

Op Maandag 22 Juni werd er eene vergadering gehouden voor de zendingen in deze Zending arbeidende. Er waren omtrent 70 zendingen aanwezig. De zendingen gaven verslag van hunne werkzaamheden en ontvingen verschillende raadgevingen en inlichtingen van Pres. S. Q. Cannon en Apostel C. W. Penrose, die beiden tot de vergaderden spraken. De vergadering duurde ongeveer 5 uren.

BIJEENKOMST TE DORDRECHT.

Op Maandag 22 Juni, des avonds ten 8 ure, werd er eene vergadering gehouden in het vergaderlokaal te Dordrecht. Pres. M. Dalebout sprak over de beginselen van het Evangelie als zijnde onafscheidelijk met de Kerk verbonden, en toonde volgens de Schriften aan, op welke wijze den doop bediend moet worden. Daarna sprak Pres. S. Q. Cannon over de vervulling van de voorspellingen door oude profeten gedaan en dat de teekenen die aan den komst des Heeren zouden voorafgaan, duidelijk zichtbaar waren en getuigden in verband hiermede, dat Zijne komst nabij was.

Apostel C. W. Penrose besprak de samenstelling der Kerk, den afval van het Evangelie en de herstelling in het laatste der dagen. Voornamelijk sprak hij over de prediking aan de geesten, daar God rechtvaardig is en een ieder mensch gelegenheid zal hebben het ware

Evangelie te hooren. Met een woord van opbouwning tot de Heiligen sloot hij zijne rede.

Apostel Penrose werd in deze vergaderingen, op zijne reis gehouden, door ouderling W. J. de Brij vertolkt.

Op Dinsdag 23 Juni vertrokken Apostel Penrose en Zuster Penrose weder naar Engeland, om daar hunnen arbeid voort te zetten. Wij hopen, dat hij andermaal de gelegenheid zal hebben ons met een bezoek te vereeren.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Ouderlingen Orin L. Robinson en Jas. H. Pitt zijn aangewezen het werk te Antwerpen te aanvaarden.

Allen die familieleden of vrienden in die stad hebben worden uitgenoodigd die adressen aan de zendelingen te zenden.

Door de pogingen van President W. J. De Brij en zijne raadgevers heeft de gemeente te Rotterdam een prachtig verzilverd Avondmaalservies gekregen. Dit is mogelijk geweest door de welwillendheid van verscheidene leden en van de Zondagschool en het Koor. Dit servies werd voor het eerst gebruikt ter gelegenheid van de Rotterdamsche Conferentie, op 21 Juni.

De zendelingen en leden te Deventer hebben nu eene geschikte zaal, alwaar zij geregeld Zondagschool en vergaderingen kunnen houden. De zaal heeft plaatsen voor ongeveer 100 personen. Het adres is *Bergschild 19 B*. Allen die vrienden of kennissen aldaar hebben worden hartelijk uitgenoodigd hunne adressen op te zenden aan de zendelingen, Kleine Overstraat 17.

Het aantal inteekenaren der *Ster* is wederom toegenomen. Broeder I. Sander verkreeg er 2, J. D. Hoggan 1, J. Govers 1, C. de Gooyer 2, J. A. Hooper 2, F. I. Kooyman 3, P. A. Clayton 2, E. J. Rudd 1 en Paul Zijsling 1.

De Heiligen, die familie of bekenden te Den Helder woonachtig hebben en deze door de zendelingen wenschen te doen bezoeken, worden vriendelijk verzocht de namen en adressen op te zenden aan Joseph H. Smith, Keizerstraat 43, Den Helder. Men wordt beleefd verzocht duidelijk te schrijven.

AANGEKOMEN.

Ouderling Theodorus J. B. N. Korthals van Salt Lake City, Utah. Hem is de Arnhemsche Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

HET LEZEN DES BIJBELS.

Bij 't openslaan van 't Boek der Boeken
 Gedenk, O, Christen! dag en dag,
 Dat, wie dit Woord wil onderzoeken,
 Geen eigen licht vertrouwen mag.
 Geen menschen wijsheid zou hier baten,
 Geen vlijtige arbeid hier volstaan,
 Alle eigen wijsheid dient verlaten,
 Een ander oog moet opengaan.
 Voor dat g' U dan begeeft tot lezen,
 Val, Christen! val Uw God te voet,
 En dat een heilig heilzaam vreezen
 Zich meester maakt van Uw gemoed.
 Vraag, eer gij verder gaat, een Zegen,
 Vraag oogen, ooren en een hart,
 En Jezus zelve kome U tegen
 In dit Zijn woord bij vreugd en smart.

Overgenomen.

DE HEMEL-JOODSCHE AFDEELING.

Een zeker tijdschrift verhaalt het volgende voorval: Een onderwijzer laat zijne leerlingen als opstel een brief schrijven aan den Zaligmaker der christenen. De onderwijzer zag, dat een Joodsch meisje weende. Hij vroeg naar de oorzaak en vernam, dat de andere kinderen haar verteld hadden, dat haar brief niet verzonden kon worden, daar zij een Joodsch kind was. De onderwijzer stelde haar gerust door te zeggen, dat haar brief met de anderen verzonden zou worden. Zij zag dat de brief geadresseerd was naar „den Hemel-Joodsche afdeeling.”

INHOUD:

Het Plan Gods in de Menschelijke		Een Wacht voor uwe Lippen . . .	Blz. 206
Ontwikkeling	Blz. 197	Utah-Nieuws	" 206
Van Waar en Waarheen?	" 200	Apostel Charles W. Penrose in Nederland . . .	" 207
Hoe ik van een lid der Gereformeerde		In ons Eigen Zendingsveld	" 211
Kerk een „Mormoon” werd	" 201	Aangekomen	" 211
Verplaatst	" 204	Het lezen des Bijbels	" 212
Waarom?	" 205	De Hemel-Joodsche Afdeeling	" 212

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 8, Rotterdam.
 Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar :

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.